

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2014. Цей переклад було замовлено за підтримки Цільового фонду «Права людини» Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не є зобов'язальним для Суду. Для отримання додаткової інформації див. повне посилання на авторське право в кінці цього документу.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2014. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2014. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Інформаційний бюлетень практики Суду № 172

Лютий 2014

Вістінш (Vistiņš) та Перепьолкінс (Perepjolkins) проти Латвії (справедлива сатисфакція) [ВП] – заява № 71243/01

Рішення від 25.03.2014

Стаття 41

Справедлива сатисфакція

Компенсація на справедливій основі за вилучення майна

Факти – За договорами дарування, підписаними в 1994 році, заявники набули у власність п'ять земельних ділянок на острові, який переважно зайнятий портовими потужностями і є частиною міста Риги. В 1990-х роках власність заявників була вилучена у зв'язку з розширенням Вільного порту Риги відповідно до нового спеціального закону, який робив виняток із загальних правил щодо вилучення майна. Компенсація, виплачена заявникам, становила, відповідно, 850 та 13 500 євро. Їм також виплатили, відповідно, еквівалент 85 000 євро та 593 150 євро за заборгованість з орендної плати за використання їхньої землі. Після включення цієї землі до складу Порту Риги вартість землі першого заявника була оцінена в 900 000 євро, а вартість землі другого заявника – в загальну суму 5 000 000 євро.

У рішенні по суті справи, винесеному 25 жовтня 2012 року, Велика палата Суду визнала, дванадцятьма голосами проти п'яти, порушення статті 1 Протоколу №1 через необґрунтовану невідповідність між офіційною кадастровою вартістю землі та компенсацією, виплаченою заявникам (див. [Інформаційне повідомлення №156](#)).

Право – Стаття 41

(а) *Матеріальна шкода* – Оскільки в основному рішенні Суд не визнав вилучення майна несумісним з принципом законності, викладені в рішенні у справі *Guiso-Gallisay v. Italy* критерії не могли бути перенесені на цю справу, оскільки вони стосувалися вилучення, яке було незаконним як таке. Тому компенсація, яка повинна бути надана державою, обмежувалася виплатою належного відшкодування, яке мало бути виплачено на час вилучення майна. Водночас були відсутні підстави, на яких заявники могли б заявити про будь-

яку втрату доходу (*lucrum cessans*) стосовно періоду після вилучення. Ця частина їхніх вимог була відхилена.

Компенсація, яку слід було визначити в цій справі, не повинна була відображати ідею повного скасування наслідків оскаржуваного втручання або повну вартість майна, про яке йдеться. Суд вважав належним визначити суми, які б, наскільки це можливо, "розумно співвідносилися" з ринковою вартістю земельних ділянок. Суд також вирішив врахувати міркування справедливості при вирахуванні відповідних сум, при цьому беручи до уваги висновки, які містилися в основному рішенні, стосовно того, що латвійські органи влади мали підстави прийняти рішення про те, щоб не компенсувати заявникам повну ринкову вартість вилученої землі і що значно менші суми були достатніми для виконання вимог статті 1 Протоколу №1. Таким чином, Суд зменшив на 75% економічно обґрунтовану реальну середню кадастрову вартість за кв. метр відповідної землі, яка була визначена на підставі експертної оцінки. Були відраховані суми, вже сплачені заявникам у вигляді компенсації на національному рівні. Суми були скореговані для врахування наслідків інфляції, а також були додані відсотки за встановленою законом ставкою. Нарешті, Суд не бачив жодних причин вираховувати із зазначених сум заборгованість з орендної плати, яка була виплачена заявникам на національному рівні, оскільки її вимога ґрунтувалася на іншій правовій основі, ніж компенсація за вилучення майна.

Першому заявнику таким чином було присуджено 339 391 євро, а другому заявнику – 871 271 євро в частині матеріальної шкоди.

(b) *Моральна шкода* – 3 000 євро кожному заявнику.

(Див. рішення у справі *Guiso-Gallisay v. Italy* (справедлива сатисфакція) [Велика палата], заява № 58858/00, 22 грудня 2009 р., [Інформаційне повідомлення №125](#))

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини

Цей стислий виклад, підготовлений канцелярією Суду, не є зобов'язальним для Суду.

Щоб перейти до інформаційних бюлетенів з практики Суду, натисніть [тут](#)

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2014.

Офіційними мовами Європейського суду з прав людини є англійська та французька мови. Цей переклад було замовлено за підтримки Цільового фонду «Права людини» Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не є зобов'язальним для Суду; також Суд не несе жодної відповідальності за його якість. Його можна завантажити з бази рішень Європейського суду з прав людини HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) або з будь-яких інших баз даних, в яких Суд його також розмістив. Його можна відтворювати в некомерційних цілях за умови, що будуть зазначені повна назва справи та посилання на авторське право і Цільовий фонд «Права людини». Для використання будь-якої частини цього перекладу в комерційних цілях слід звертатися за наступною адресою: publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2014.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2014.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.